

Chương 35

Có Một Oai Thừa

on Độc Cô Thanh Tùng lần theo con đường hầm đen tối đi một lúc lâu, đến đầu ngoài.

Từ trong tối thoát ra chỗ sáng, người nào cũng chóa mắt nhưng thở được bầu không khí thoáng đãng, họ thấy khoan khoái vô cùng.

Con đường hầm trở ra triền núi phía sau, trông xuống Trường Giang.

Phía đó, chừng như không có bóng người lai vãng, nên cỏ loạn và đá chất ngổn ngang không có một lối mòn chứng tỏ dấu chân người.

Tất cả đều thở phào nhẹ nhõm.

Độc Cô Thanh Tùng nhìn sang Thánh Kiếm Vũ Sĩ, trông sắc mặt của lão trắng nhợt như xác chết, chàng nao nao lòng vô hạn.

Chàng bảo Lãnh Nhạn Dung :

- Em dìu anh đến gần Gia Gia anh đi ! Anh muốn nói chuyện với Gia Gia !

Lãnh Nhạn Dung gật đầu, đưa Độc Cô Thanh Tùng đến cạnh Thánh Kiếm Vũ Sĩ. Chàng cùng thân phụ chàng, bốn mắt nhìn nhau, niềm xúc động hiện lên trên gương mặt rõ ràng.

Huyết Bút Tú Tài thấy hai cha con không ai thốt với ai một lời nào, vội kêu to :

- Tiểu tử còn chờ bọn ta giới thiệu nữa hay sao mà còn chưa chịu nhận cha !

Nước mắt bỗng nhiên trào ra như suối, chảy cuồn cuộn xuống má rơi ướt đầm cả ngực áo, chàng nức nở :

- Gia Gia ...

Dán tia mắt nhìn mất hẳn thần quang vào gương mặt Độc Cô Thanh Tùng, Thánh Kiếm Vũ Sĩ cất giọng yếu ớt :

- Con ! Con có hận cha không ?

Độc Cô Thanh Tùng lắc đầu.

Chàng vẫn khóc, cố ngưng dòng lệ để cùng cha tâm sự mấy câu nhưng nước mắt cứ trào ra mãi. Chàng thổn thức một lúc lâu mới lắng dịu một phần nào xúc động, nhẹ giọng thốt :

- Gia Gia tha tội cho con ! Con đã làm liên lụy đến Gia Gia ! Con khổ sở lắm !

Thánh Kiếm Vũ dĩ cố điểm một nụ cười heo hắt :

- Con ! Bỏ qua việc đó đi ! Cha mong con đừng phiền hận cha ! Cha biết cha không tròn bổn phận, để con điêu linh cơ khổ có cha có mẹ mà thành cô cút lạc loài ! Nợ oan nghiệt cha đã vay lúc thiếu thời, cha phải trả, cha không dám oán hận số phận, cha chỉ trách mình ngông cuồng mà gây nên bao nhiêu tan tác ! Con đừng hận cha, con nhé !

Độc Cô Thanh Tùng rít lên :

- Gia Gia đừng nói thế, con đau lòng lắm ! Gia Gia yên trí, giữ cho khỏi giao động thương thế, con không bao giờ hận Gia Gia đâu !

Thánh Kiếm Vũ dĩ đưa tay vuốt lệ cho chàng, đoạn quay qua nhìn Lãnh Nhạn Dung một thoáng, rồi nhìn chàng, mỉm cười :

- Con ! Nàng với con là một đôi rất xứng, trời sanh ra để mà kết hợp với nhau...

Độc Cô Thanh Tùng và Lãnh Nhạn Dung nghe máu nóng chạy dồn lên mặt. Tuy nhiên, cả hai sung sướng vô cùng. Lãnh Nhạn Dung cúi đầu chào Thánh Kiếm Vũ dĩ :

- Lão tiên bối ...

Huyết Bút Tú Tài khoát tay, lắc đầu quây quây, vừa thốt oang oang lên :

- Không được ! Không được ! Xưng hô như vậy nghe sao không ổn !

Lãnh Nhạn Dung thẹn cứng mình, ấp úng.

Huyết Bút Tú Tài bật cười ha hả :

- Người hãy xưng hô như Thanh Tùng mới phải chứ ?

Lãnh Nhạn Dung không còn biết làm sao hơn, đành cúi thấp đầu :

- Gia Gia ...

Nàng chỉ nói được hai tiếng, líu lười lại liền. Đột nhiên, nàng đưa tay che mặt, oà lên khóc.

Thánh Kiếm Vũ Sĩ và Huyết Bút Tú Tài giật mình, không hiểu nàng có ý tứ gì mà lại xúc động như thế. Nhưng Độc Cô Thanh Tùng thì hiểu.

Chàng biết, Lãnh Nhạn Dung đang nhớ đến Đông Hải Chân Quân. Nàng chưa xót về cảnh bơ vơ đơn độc, từ nay nàng không còn ai nữa ngoài chàng ?

Chàng nắm tay nàng, an ủi :

- Đừng buồn nữa ! Nhạn Dung ! Anh sẽ trả thù này, cho em vui, cho sư huynh anh được ngậm cười nơi âm cảnh. Huyết Ma Bang Chủ đã suy kém ngươn thần, Thái phu nhân Vạn Cực Lão Nữ cũng suy kém ngươn thần, bao nhiêu người đã chết, Cửu Long Thần Ma lại phản, bao nhiêu yếu tố giúp ta thành công, em yên tâm ! Kẻ làm ác phải chịu tội ác !

Lãnh Nhạn Dung đưa ánh mắt biết ơn nhìn chàng, ánh mắt cười lên sự triu mến lẫn niềm tin tưởng.

Huyết Bút Tú Tài thấy đội trẻ tha thiết với nhau quá, lão thích chí, bật cười ha hả. Bỗng lão ngưng bật tràng cười.

Bên cạnh lão có tiếng cười lạnh vang lên.

Độc Cô Thanh Tùng và Lãnh Nhạn Dung cũng nghe tiếng cười lạnh chen lẫn với tràng cười thích thú của Huyết Bút Tú Tài.

Cả hai nhìn theo một chiều hướng với Huyết Bút Tú Tài.

Thì ra tiếng cười lạnh do anh em Du Văn Bản và Du Văn Tuấn phát xuất.

Không ai biết anh em họ có ý tứ gì mà lại bật cười lạnh như vậy. Dù sao, họ buông tiếng cười lạnh trong khi Huyết Bút Tú Tài đang cười nói, họ có thái độ vô lễ rõ ràng.

Thấy mọi người nhìn sững mình, Du Văn Tuấn và Du Văn Bản đột nhiên cúi xuống, mỗi người cống một xác chết của Song Phi Khách buông giọng căm hờn :

- Bội Lâm muội ! Minh đi thôi ! Còn ở lại làm gì nữa ? Gia Gia chúng ta cũng như Bá Bá, đồng biệt danh là Võ Lâm Lục Kỳ, tình đồng cốt nhục, thế mà Gia Gia chúng ta chết, xác chưa lạnh, các vị Bá Bá cười vui như thường, mình còn chịu làm sao được chứ ? Nên đi là hơn, tránh bực tức, Bội Lâm ạ !

Cả hai tung mình vọt đi, chừng ba trượng.

Công Tôn Bội Lâm gọi giật lại :

- Du huynh ! Du huynh ! Đừng hành động như thế !

Du Văn Tuấn và Du Văn Bản cười lạnh, tiếng cười như vang dội :

- Người ta đã không nghĩ gì đến bọn Bạch Mã Trang, mình ở lại đây chờ đợi những gì ? Còn tiểu tử kia đã nướng nấu bao nhiêu năm tại Bạch Mã Trang, không lo đáp đền ơn nghĩa trong muôn một, lại còn xem nhau như kẻ qua đường, những kẻ như vậy mình nên tránh nhìn mặt là hơn ! Bội Lâm muội ! Nên đi ngay !

Độc Cô Thanh Tùng trầm gương mặt, chàng cố nén cơn giận. Chính chàng cũng muốn cất tiếng phân trần và luôn tiện cảnh cáo anh em họ Du mở rộng tầm mắt, dẹp bỏ kiêu căng.

Nhưng Huyết Bút Tú Tài đã cao giọng thốt chặn :

- Hai vị hiền điệt khoan đi, nếu có bất mãn điều gì cứ nói ra ngay cho mọi người biết, hà tất phải sanh phần hận mà tự hằn học với nhau ? Hai vị hiền điệt biết không, bọn thúc bá cũng đang đau buồn về cái chết của Song Phi Khách !

Du Văn Bản đứng cao đôi mày :

- Khưu thúc thúc nói nghe hay lắm ! Sự buồn khổ của Khưu thúc thúc đã biểu lộ qua tràng cười vui nhộn vừa rồi, chúng tôi nghe rất rõ, thúc thúc ạ !

Huyết Bút Tú Tài trợn trừng đôi mắt, phẫn nộ :

- Các người là những đứa bé con, biết gì đến chuyện của người lớn mà phê phán ? Bọn chúng ta dù có đau thương cho đồng bạn, chẳng lẽ đem phô bày bằng cử động, bằng nét mặt như các người sao ?

Du Văn Bản cười lạt :

- Thôi, Khưu thúc thúc ạ, nói mà làm gì nữa ! Các vị thúc bá có lòng thương xót đến số phận của Gia Gia chúng tôi, chúng tôi vô cùng cảm kích và sẽ ghi nhớ mãi mãi tình cảm của các vị thúc bá. Chúng tôi xin từ biệt !

Hắn cùng Du Văn Tuấn lại vọt mình đi tới. Nhưng, độ hai trượng, hắn dừng lại, cao giọng gọi Độc Cô Thanh Tùng :

- Tiểu tử ! Tên hành khất bên ngoài thành Vu Sơn có phải là người chăng ? Rất tiếc là chúng ta được biết thì quá muộn ! Người ghi nhớ đấy ! Nếu anh em chúng ta còn sống, sẽ có ngày mình gặp lại nhau !

Độc Cô Thanh Tùng có bao giờ quên được thái độ hống hách của anh em họ Du đối với chàng suốt mười năm dài tại Bạch Mã Trang. Nếu chàng không nhớ ân đức của Song Phi Khách, chàng đã cho chúng thành tàn phế rồi, chứ nào phải một vài tát tai cảnh cáo mà thôi !

Thấy anh em họ Du hăm dọa sẽ trả thù, Độc Cô Thanh Tùng nhếch môi cười lạnh. Chàng khinh bỉ họ vô cùng, tưởng không cần đáp lại.

Thần Phủ Khai Sơn không chịu được thái độ của anh em họ Du, nhấn mạnh :

- Văn Tuấn ! Văn Dân ! Hai người dám lớn tiếng tranh biện với các vị thúc bá, buông lời mĩa mai, không nể nang gì cả, thế là đạo lý còn gì ? Hãy trở lại đây ngay !

Nhưng hai anh em họ Du đi luôn, không đáp mà cũng không quay đầu nhìn lại.

Công Tôn Bội Lâm biết họ đã quyết tâm ly khai rồi, không còn cách gì hơn là phải theo họ giữ gìn xác cha, nên bước tới bái biệt mọi người, không quên đưa tia nhìn u oán sang Độc Cô Thanh Tùng, đoạn chuyển mình bước xuống núi.

Sự vô lễ của anh em họ Du làm Huyết Bút Tú Tài và Thần Phủ Khai Sơn giận đến run người. Huyết Bút Tú Tài hừ lạnh :

- Hay ! Hay lắm ! Các người không còn nghĩ gì đến bọn này, thì đi là phải !

Thánh Kiếm Vũ Sĩ thở dài :

- Khuru lão đệ ! Giang hồ biến chuyển, không đầy mấy mươi năm mà bao cuộc tang thương diễn ra trước mắt chúng ta. Đến Võ Lâm Lục Kỳ, ngày nào còn vang danh thiên hạ, giờ đây một nửa ra đi, một nửa ở lại để ngậm ngùi thương cảm cho bạn, cho mình ! Tôi tưởng là mình nên rút lui, tìm nơi quy ẩn !

Thần Phủ Khai Sơn trợn tròn đôi mắt, cao giọng chặn :

- Độc Cô lão ca nói thế nghĩa là sao ? Võ lâm thiên hạ đang hồi hỗn loạn. Huyết Ma Bang còn, Vạn Cực Thiên Tôn, Vạn Cực Lão Nữ sớm muộn gì đây cũng khôi phục phong độ, vun đúc lại chính thế để tiếp tục gây sóng gió trên giang hồ, còn Cửu Long Thần Ma, ai biết được lòng dạ của lão ra sao, có được phản lại bang môn, cải tà

quy chánh, hay lại đang trù tính một âm mưu thâm độc ? Chúng ta tuy là con nhà võ, từng mang lấy hiệp danh trừ bạo an dân, chính là lúc mà chúng ta cần nỗ lực hơn bao giờ hết thì lão ca lại có thái độ tiêu trầm ! Thật tôi không còn hiểu ra làm sao cả ?

Huyết Bút Tú Tài phụ họa với Thần Phủ Khai Đơn :

- Lão Cao nói phải đấy, tôi nghĩ chưa phải lúc cho chúng ta tìm vận lạc cho riêng bản thân mình ! Độc Cô lão ca hãy nghĩ lại !

Độc Cô Thanh Tùng cũng góp ý vào :

- Khưu thúc và Cao thúc nói thế là rất hợp tình hợp lý đấy, xin gia gia đừng quá chán nản mà phải rơi vào tiêu cực, mặc cho bọn ác ma hoành hành thiên hạ !

Thánh Kiếm Vũ Sĩ trầm ngâm một lúc, đoạn gật đầu nhưng không nói gì. Đôi mắt của lão dờ dẩn xa xăm ...

Vừa lúc đó, Lãnh Nhạn Dung bật kêu lên :

- Á !

Tất cả đều quay lại nhìn nàng, lộ vẻ kinh dị.

Độc Cô Thanh Tùng hấp tấp hỏi :

- Dung muội lo nghĩ gì đó ?

Lãnh Nhạn Dung đáp nhanh :

- Hậu duệ Vô Danh Kiếm Khách và Ngươn Nhi đâu ? Chính họ cùng đi với mình theo con đường hầm này ra đây, nhưng cả hai biến đâu mất ?

Tất cả bây giờ mới nhớ đến cha con hậu duệ Vô Danh Kiếm Khách.

Huyết Bút Tú Tài hết sức lấy làm lạ, lẩm nhẩm :

- Không lẽ bọn họ bỏ đi rồi ? Họ đi từ lúc nào ?

Độc Cô Thanh Tùng lắc đầu :

- Quyết không phải vậy đâu ! Hậu duệ Vô Danh Kiếm Khách là con người cương trực, quang minh chính đại, hành động tháo vát đường hoàng, không bao giờ bỏ đi mà không cáo biệt với mình !

Họ nghị luận phân, cố tìm hiểu lý do sự vắng mặt của cha con hậu duệ Vô Danh Kiếm Khách.

Chợt, hai bóng người từ trên đỉnh núi chạy xuống như bay.

Tất cả trở mắt nhìn, họ nhận ra ngay chính là cha con hậu duệ Vô Danh Kiếm Khách. Vừa đến nơi, hậu duệ Vô Danh Kiếm Khách nói liền, không đợi cho ai hỏi :

- Kỳ quái ! Kỳ quái !

Huyết Bút Tú Tài lấy làm lạ :

- Có việc gì thế Vô Danh huynh ? Vô Danh huynh đi đâu làm bọn tôi lo ngại vô cùng !

Hậu duệ Vô Danh Kiếm Khách đáp gấp :

- Sau khi rời khỏi đường hầm, tôi liền dẫn Ngươn Nhi chạy lên đỉnh núi, có ý xem động tĩnh nơi Vạn Cực Cung như thế nào và quần hùng sẽ đi về đâu ? Nhưng hai cha con tôi rình mãi đến bây giờ mà cũng không thấy một bóng người nào cả, thế có kỳ quái không ? Chẳng lẽ họ trở vào đại sảnh rồi ngồi lì tại đó ? Nếu họ đi ra, sao mình không thấy một bóng hình nào ?

Độc Cô Thanh Tùng luôn lo sợ cho Kim Xoa Giáo Chủ. Dù đã có Hàn Ba Kiếm Khách, Thích Kế Dương và Vạn Kiệt Kỳ bảo vệ, gặp địch thì chống trả nổi chứ gặp cơ quan bí mật thì tránh sao được sự nguy hại ?

Chàng lo lắng hỏi :

- Có chắc như vậy không, tiền bối ?

Hậu duệ Vô Danh Kiếm Khách quả quyết :

- Không thể nào lầm được ! Họ không là con kiến, con muỗi mà lọt khỏi tầm mắt của tôi ! Chắc chắn chưa một người nào ra khỏi Vạn Cực Cung !

Thần Phủ Khai Sơn chớp ngời đôi mắt nhìn Huyết Bút Tú Tài :

- Lão Khưu ! Mình đi quan sát một vòng xem sao !

Hậu duệ Vô Danh Kiếm Khách sốt sắng :

- Hai vị nhân huynh cho tôi theo với !

Ba người cấp tốc đi liền.

Độc Cô Thanh Tùng bảo gấp Lãnh Nhạn Dung :

- Em thưa ngay với ba vị thúc thúc, bảo đừng mạo hiểm như thế !

Lãnh Nhạn Dung cao giọng gọi với theo :

- Xin tam vị thúc thúc trở lại ngay ! Nguy hiểm lắm đấy !

Lãnh Nhạn Dung dù gọi liền theo, ngay khi Độc Cô Thanh Tùng bảo, nhưng vô ích, nàng chưa dứt câu nói, ba người đã khuất dạng.

Ngươn Nhi bước lại gần Độc Cô Thanh Tùng, từ từ thốt :

- Thanh Tùng ca ! Tôi không còn hiểu thế nào được nữa ! Thật là kỳ quái, quần hùng đi đâu ? Rõ ràng mình thấy họ kéo nhau ra khỏi tòa đại sảnh, không sót một người nào ! Thế mà chẳng có một ai bên ngoài Vạn Cực Cung ?

Độc Cô Thanh Tùng trầm ngâm một lúc đoạn đưa ra nhận xét :

- Trong đám quần hùng có Bích Nhãn Thần Tăng phái Thiếu Lâm, Thạch Chung Lão Nhân phái Côn Lôn, Xích Phát Tôn Giả phái Vũ Dương, cùng với hai vị sư huynh của tôi, họ là những tay kiệt xuất từ đời trước đến đời nay, Huyết Ma Bang làm sao ngăn cản họ nổi ?

Ngươn Nhi không hoàn toàn đồng ý với chàng về nhận xét đó.

Hắn đưa mắt mơ màng nhìn lên đỉnh núi, hắn có ý trông ngóng phụ thân hắn cùng Thần Phủ Khai Sơn, Huyết Bút Tú Tài trở về.

Thời gian trôi qua lâu lắm rồi mà cả ba người chưa trở lại.

Độc Cô Thanh Tùng chốc chốc cau mày lo nghĩ.

Lãnh Nhạn Dung cũng lo ngại không ít về tình hình, nhưng nàng không chen vào đại sự, chỉ chuyên chú vào một Độc Cô Thanh Tùng thôi.

Nàng hỏi :

- Anh rất quan tâm đến việc quần hùng mất tích ?

Bỗng Ngươn Nhi hấp tấp bước lại gần chàng hơn :

- Thanh Tùng ca ! Sự tình phi thường vô cùng ! Thật là ngoài chỗ tiên liệu của mình !

Độc Cô Thanh Tùng nhìn hắn không chớp :

- Ngươn đệ nghi sợ là tất cả quần hùng đều bị Huyết Ma Bang chặn nhốt phải không ? Theo hồ tôi nghĩ, thì không đến nỗi như Ngươn đệ đã nghi sợ. Sư huynh Vạn Kiệt Kỳ của tôi thông thuộc tất cả đường lối cơ quan toàn diện trong Vạn Cực Cung, dù có bị chúng đóng cơ quan thì sư huynh tôi vẫn mở được như thường. Dù chúng chặn

đầu này thì sư huynh tôi sẽ dẫn quần hùng sang hướng khác. Chắc chẳng có sự tình thế đâu !

Ngươn Nhi gật đầu, nhưng không có vẻ tin lắm. Hấn lẩm nhẩm :

- Lạ thật ! Không có một người nào đi ra, thế là nghĩa gì ? Nếu không bị nhốt, không bị chặn, tại sao không trở ra ? Họ còn lưu lại đó làm gì ?

Đợi một lúc lâu nữa, Ngươn Nhi không thấy ba người trở lại, hấn bồn chồn nóng nảy, vọt đứng lên gọi Độc Cô Thanh Tùng :

- Thanh Tùng ca ! Tôi không chịu nổi rồi !

Hấn rút Kim Kiếm cầm tay, von miệng hú một tiếng dài. Mắt hấn biến sắc, trông kinh sợ lạ. Hấn như đứng trên đồng lửa.

Thánh Kiếm Vũ Sĩ, Độc Cô Thanh Tùng và Lãnh Nhạn Dung thấy hấn bồn chồn cũng ái ngại vô cùng .

Qua một lúc nữa, hấn lại gọi Độc Cô Thanh Tùng :

- Thanh Tùng ca ! Anh ước độ xem, tiếng hú của tôi có vọng đến tận đỉnh núi không ?

Độc Cô Thanh Tùng giật mình, biết ngay Ngươn Nhi liên tưởng đến việc gì qua câu hỏi đó.

Chàng đáp :

- Tiếng hú của Ngươn đệ cao vút như vậy, tự nhiên là phải vọng đến đỉnh núi chứ !

Ngươn Nhi hấp tấp thốt :

- Như vậy thì Gia Gia tôi không có mặt trên đỉnh núi rồi ! Nếu người có ở đó, tất người sẽ hú trả lại liền. Tôi linh cảm có sự bất thường xảy ra, tôi quyết phải đi mới được, Thanh Tùng ca ạ !

Thốt xong, hấn nhảy vọt một phát, đã xa hơn ba trượng . Hấn nhảy tiếp một phát nữa.

Thánh Kiếm Vũ Sĩ cố lấy sức, gọi giật :

- Ngươn Nhi ! Khoan đi !

Ngươn Nhi dừng chân, quay đầu lại :

- Tôi không thể chờ đợi được nữa !

Thánh Kiếm Vũ Sĩ cố gượng đứng lên. Trên gương mặt trắng nhợt của lão, vẻ kiên quyết hiện lên rõ rệt.

Độc Cô Thanh Tùng thấy thế, cũng vội đứng lên theo. Chàng hỏi :

- Gia Gia muốn đi ? Thương thế còn nặng như vậy, đi thế nào được ?

Thánh Kiếm Vũ Sĩ nhìn chàng một thoáng :

- Thanh Tùng con ! Con liệu sức còn đi được không ?

Độc Cô Thanh Tùng kinh dị, không biết phụ thân có ý tứ gì, chàng gật đầu :

- Được ! Gia Gia muốn đi thì con cùng đi với !

Ngươn Nhi nghe hai cha con bàn như thế, vội nhảy vọt trở lại năn cản :

- Không được đâu ! Bá Bá và Thanh Tùng ca đang mang trọng thương, không nên lên trên đây, nếu rủi gặp bang đồ thì làm sao chống cự với chúng ?

Thánh Kiếm Vũ Sĩ nhìn sang hẳn :

- Ngươn Nhi ! Đừng nói thế ! Phụ thân của hiền điệt và hai vị thúc bá đã đi lâu rồi, không rõ sự tình diễn biến ra làm sao. Nếu có bề gì, mình có thể sợ nguy hiểm mà bỏ mặc họ à ?

Lão cất bước từ từ tiến tới, hướng lên đỉnh núi.

Ngươn Nhi hoảng hồn, sợ lão vấp ngã bất ngờ, vội bước đến bên lão, đưa tay dìu. Lão đi không vững lắm nhưng vẫn kiên quyết đi tới, gượng gượng từng bước một, khó khăn vô cùng.

Lãnh Nhạn Dung dìu Độc Cô Thanh Tùng theo sau.

Đi một đoạn đường, Thánh Kiếm Vũ Sĩ đưa mắt nhìn ra bốn phía, thở dài :

- Không một bóng người trên đỉnh, luôn cả hai bên !

Lão suy nghĩ một chút, đoạn tiếp nói :

- Đừng lên đỉnh núi nữa ! Mình sẽ qua lối đến cửa chánh Vạn Cực Cung xem sao !

Độc Cô Thanh Tùng hỏi :

- Đến ngòi thổ am ? ...

Thánh Kiếm Vũ Sĩ gật đầu.

Ngươn Nhi kinh sợ thất thần :

- Không được ! Đến đây không khác nào lừa dê vào hang cộp ! Đừng đi về hướng đó ! Đừng đến đó, nguy lắm !

Độc Cô Thanh Tùng ngẫm vận khí, xem công lực của mình còn ở mức độ nào.

Chàng nhận ra, tuy không được thập phần sung mãn, nếu đối phó với hàng thượng đỉnh võ lâm thì chàng không thủ thắng nổi, chứ đối với hạng thứ hai, thứ ba thì chàng thừa sức đánh bại chúng.

Chàng trầm ngâm giọng :

- Sự tình phi thường vô cùng, không thể dẫn đo cân nhắc lợi hại được nữa ! Dù sao mình cũng phải đến nơi !

Chàng gọi Ngươn Nhi :

- Hiền đệ đi trước ! Nhớ là phần việc khai lộ đây !

Chàng nhớ đại thúc, mẹ, Lục Vũ Lệnh Chủ, các vị sư huynh, sự nhớ nhung lo lắng có một sức lực nhiệm màu thúc đẩy chàng đi nhanh như lúc bình thường không có thương thế gì cả.

Chàng giục Lãnh Nhạn Dung :

- Nhanh lên, em ! Sự tình kỳ quái không thể tưởng. Anh lo ngại quá!

Chàng cố gượng vận khởi khinh công, bấp chập làm như thế có ảnh hưởng rất lớn đến sinh lực trong lúc này.

Chàng theo kịp Ngươn Nhi đang dìu Thánh Kiếm Vũ Sĩ đi trước. Thoáng mắt, chàng vượt qua cả hai.

Thánh Kiếm Vũ Sĩ cũng cố gượng khinh công đi cho nhanh hơn. Nhưng vừa vận khởi chân khí, Thánh Kiếm Vũ Sĩ phun một búng máu.

Độc Cô Thanh Tùng hoảng hồn, toan trở lại, xem thân phụ chàng có sao không, nhưng Thánh Kiếm Vũ Sĩ vừa ho khế mấy tiếng, vừa khoát tay:

- Con cứ đi đi, cha không việc gì đâu !

Chàng lại chạy đi, Lãnh Nhạn Dung theo sát bên mình.

Thánh Kiếm Vũ Sĩ cố gượng đi theo, có Ngươn Nhi đi kèm.

Ngươn Nhi được giao phó việc tiền phong lại trở thành đoạn hậu.

Không mấy chốc, bốn người đã thấy ngôi thổ am nhỏ.

Trước am, không có một bóng người, khác với ngày nào luôn luôn có một đội hắc y nhân túc trực.

Bốn người linh cảm có sự bất thường xảy ra rồi.

Họ càng tiến vào am, lòng càng hồi hộp.

Đến trước cửa am, họ dừng lại một chút, rồi vào trong.

Không có một bóng người, kể cả những ni cô thủ am thường lệ.

Cửa Vạn Cực Cung mở rộng như cửa nhà hoang. Bên trong vẫn là con đường hành lang, vẫn không một tiếng động, một bóng người.

Thánh Kiếm Vũ dĩ hết sức kinh dị, tự thốt :

- Thế này là nghĩa lý gì ? Chẳng lẽ Huyết Ma Bang đã rời bỏ căn cứ, lập Tổng đàn nơi khác ?

Độc Cô Thanh Tùng có điểm ưu tú là chàng gặp biến cố lớn lao, chàng tỉnh trí hơn bao giờ hết.

Chàng không nêu lên một nhận xét nào, chỉ đảo mắt quan sát am một vòng, đoạn chỏi Quỷ Vương Trượng từ từ bước qua cửa cung, vào con đường hành lang dẫn đến tòa đại sảnh.

Cả bốn người càng đi sâu vào cung, càng kinh sợ vô cùng. Họ lo ngại quần hùng đã bị theo kế hoạch của Huyết Ma Bang.

Đáng lý, trước đó quần hùng phải bị tận diệt tại tòa đại sảnh. Song kết có Xích Diệp Phu Nhân trong số nên Cửu Long Thần Ma chưa hạ độc thủ.

Tháo cũi mở lồng cho tất cả ra đi, Cửu Long Thần Ma nhân đó cứu thoát mẹ con Xích Diệp Phu Nhân rồi, và hạ thủ đoạn bằng cách chặn quần hùng do một cơ quan đặt giữa chặn đường.

Cho nên tất cả đều rơi vào cạm bẫy.

Dù có Vạn Kiệt Kỳ cũng không kịp trở tay.

Độc Cô Thanh Tùng nghĩ thế, nhưng chàng hy vọng Vạn Kiệt Kỳ đã do một lối thoát nào, hướng dẫn Thích Kế Dương đi tiếp viện Hàn Ba Kiếm Khách trước khi Cửu Long Thần Ma khởi động cơ quan.

Như vậy, cả hai sẽ không bị hại chung với quần hùng.

Và như vậy, Cửu Long Thần Ma chưa phản Huyết Ma Bang.

Dù sao đi nữa Độc Cô Thanh Tùng và Thánh Kiếm Vũ Sĩ linh cảm trở lại Vạn Cực Cung lần này sẽ gặp nhiều nguy hiểm hơn lần đầu gặp mấy .

Độc Cô Thanh Tùng thủ sẵn Quỷ Vương Trượng nơi tay, trầm giọng thốt :

- Mình phải hết sức đề phòng đấy ! Tình hình khác lạ đáng sợ lắm !

Chàng đi trước, dò lần từng bước một, dè dặt đến độ nghi ngờ mỗi bước chân có thể chạm nhầm cơ quan nguy hiểm.

Lãnh Nhạn Dung đi sát một bên chàng, hộ vệ chàng như một tên thuộc hạ trung thành, sẵn sàng chết cho chủ vì chủ.

Nàng ngấm vận công chuẩn bị tay tả chưởng, tay hữu chỉ. Cửu Âm Chưởng và Hàn Man Chỉ luôn luôn chờ phát xuất.

Họ đi như thế một lúc lâu, quanh bên này, rẽ bên kia, sau cùng mới đến tòa đại sảnh. Họ bước vào trong, nhìn quanh quần. Không một bóng người, không một tiếng động. Nhưng bỗng nhiên Độc Cô Thanh Tùng run người lên, mắt chàng đã thấy sự lạ.

Từ trên đỉnh tòa đại sảnh buông thẳng xuống, hai chiếc xác treo tròn ten, máu me đầy mình, máu từ thất khiếu chảy ra, người lười thè dài ...

Trên mỗi xác có cắm một mũi Chủy Thủ.

Độc Cô Thanh Tùng kêu lớn :

- Trời ! Nhị vị sư huynh !

Chàng bước nhanh tới, nhìn kỹ hơn.

Đúng rồi !

Không còn lầm lẫn gì nữa, lão đại hung Thích Kế Dương và lão nhị hung Vạn Kiệt Kỳ đã chết. Chàng kêu lên :

- Đại thúc nguy mất ! Mẹ và Lục Vũ Lệnh Chủ nguy mất !

Không chậm trễ, chàng vọt mình theo con đường hầm bí mật chạy đi. Mắt chàng đã thấy một xác người nằm chắn ngang con đường hầm bên trong, sâu độ hai trượng. Chàng nhận ngay ra xác Thạch Chung Lão Nhân.

Cúi mình xuống gần cái xác, chàng nhìn thoáng qua lác đầu :

- Đã chết rồi !

Lãnh Nhận Dung theo đến bên cạnh, lo sợ ra mặt :

- Ai giết họ chứ ? Lam Chủy Đàn Chủ ? Cửu Long Thần Ma ? Hay Vạn Cực Lão Nữ, Vạn Cực Thiên Tôn ? Hoặc giả bọn Cửu Châu Đại Hiệp còn sống sót ?

Độc Cô Thanh Tùng lắc đầu :

- Không ! Không ! Vạn Cực Lão Nữ và Vạn Cực Thiên Tôn còn lâu mới lấy lại được phong độ bình thường. Mà ngoài hai người đó ra, tại Vạn Cực Cung không còn ai là địch thủ của ba người này cả !

Bỗng, chàng nhìn sững Thạch Chung Lão Nhân. Lão chưa chết, lão phun ra một búng máu bầm, lão phều phào cố gắng nói một tiếng gì nhưng khó khăn mãi mà không buông theo một âm hưởng gì rõ rệt.

Lão đã thấy Độc Cô Thanh Tùng, nhận ra chàng, có lẽ lão muốn cho chàng biết nguyên nhân thảm trạng của lão cũng như Thích Kế Dương và Vạn Kiệt Kỳ.

Độc Cô Thanh Tùng quên tình trạng của mình, vội vận chân khí vào tay, áp ngay vào huyết Mạch Môn của lão, hấp tấp thốt :

- Thạch lão tiên bối ! Hãy cố gắng nghe tôi nói đây ! Cố lên Thạch lão tiên bối ! Ai đã gây nên thảm cảnh này ?

Thạch Chung Lão Nhân nhờ sinh lực của chàng truyền qua, chớp chớp khê đôi mắt, cố gượng lắm mới nói được hai tiếng, ngập ngừng và khó nghe vô cùng :

- Đế ... Quân ...

Đôi mắt lão đảo ngược lên, đứng tròng luôn . Lão đã chết thật sự.

Độc Cô Thanh Tùng nghe đến hai tiếng Đế Quân, giật mình như chạm phải điện. Chàng tự thốt :

- Đế Quân ! Đế Quân ! Hẳn là Vạn Cực Đế Quân rồi !

Chàng day qua Thánh Kiếm Vũ Sĩ vừa lúc đó cũng đã vào đến nơi cùng Ngươn Nhi. Chàng hỏi :

- Gia Gia ! Vạn Cực Đế Quân thực sự đã chết rồi hay còn sống ? Mấy mươi năm sau này chắc Gia Gia có nghe tin tức gì về lão ấy chứ ?

Thánh Kiếm Vũ Sĩ kinh hãi :

- Con nói sao, Thanh Tùng ? Con nói Vạn Cực Đế Quân chưa chết ?

Độc Cô Thanh Tùng không hỏi nữa, chàng thấy Thánh Kiếm Vũ Sĩ cũng không biết gì hơn mình.

Thạch Chung Lão Nhân đã đề cập đến Đế Quân thì chàng có thể tin chắc là Vạn Cực Đế Quân còn sống.

Và chàng càng tin hơn nữa, chỉ có Vạn Cực Đế Quân mới có tài nghệ trên bậc nhị vị sư huynh của chàng và Thạch Chung Lão Nhân.

Dù cho đến Vạn Cực Lão Nữ hay Vạn Cực Thiên Tôn cũng chưa chắc gì thủ thắng dễ dàng trước ba người, nhất là khi cả ba cùng họp lại một chỗ.

Chàng sửng sốt trước cái tin Vạn Cực Đế Quân còn sống. Chàng thực sự lo sợ, tự xét mình chưa phải là đối thủ của tay tổ sư ma đầu đó, mồ hôi đã đơm thành hạt trên trán chàng.

Chàng lẩm nhẩm :

- Đế Quân ! Vạn Cực Đế Quân !

Chàng nhớ lại quần hùng.

Còn nghi ngờ gì nữa, Vạn Cực Đế Quân xuất hiện thì quần hùng có đông đến gấp đôi, gấp ba, gấp mười, bất quá cũng chỉ là một đàn dê trước móng cọp, không hơn không kém.

Và tất cả đã thọ hại rồi !

Thảo nào mà chẳng có một bóng người nào rời khỏi Vạn Cực Cung.

Lãnh Nhạn Dung thấy chàng lo nghĩ quá độ vội khuyên :

- Anh khoan vội đoán, biết đâu sự thật lại trái ngược lại ? Mình phải truy cứu cho rõ ràng mới được !

Đột nhiên, Độc Cô Thanh Tùng chớp mắt sáng ngời, thét :

- Đi ! Gia Gia ! Mình đi khắp Vạn Cực Cung, quan sát tình hình tổng quát như thế nào ! Ngươi đệ khai lộ nhé !

Ngươi Nhi thủ sẵn Kim Kiếm trong tay vọt mình tới trước.

Hắn nóng lòng về hậu duệ Vô Danh Kiếm Khách vô cùng. Hắn thấy rõ Thích Kế Dương, Vạn Kiệt Kỳ và Thạch Chung lão Nhân còn thảm bại thì phụ thân hắn không còn hy vọng gì thắng nổi trước mắt một địch thủ quá lợi hại.

Dù cho có cả Huyết Bút Tú Tài và Thần Phủ Khai Sơn vị tất đã xoay chiều nổi một cục diện quá chênh lệch.

Hắn cầu mong cả ba thoát được nạn, như vậy là may mắn lắm rồi, chứ trông gì làm chủ tình hình ?

Hắn thoát đi như bay, cha con Độc Cô Thanh Tùng và Lãnh Nhạn Dung theo sau bèn gót.

Họ lục soát khắp nơi trong Vạn Cực Cung, họ chẳng thấy sự lạ gì cả.

Một điều lưu ý họ hơn hết là bọn Huyết Ma Bang hoàn toàn vắng bóng.

Chúng đã rút đi tất số, đến một bang đồ hạ đẳng cũng không thấy thấp thoáng.

Độc Cô Thanh Tùng hết sức kinh dị, chàng luôn lắc đầu tự hỏi :

- Thế này là nghĩa làm sao ? Còn Cao thúc thúc, Khuu thúc thúc, Vô Danh tiền bối, cả ba ở đâu ?

Họ đi đến con đường dẫn ra đến hậu môn Vạn Cực Cung.

Đến đây, Ngươn Nhi dừng chân lại, áp sát tai vào vách tả nghe ngóng.

Chợt hắn gọi thất thanh :

- Thanh Tùng ca ! Có tiếng người bên kia !

Hắn không đợi ý kiến của Độc Cô Thanh Tùng, vừa dứt câu, hắn đưa tay đập mạnh vào cánh cửa bằng đá.

Cánh cửa vang lên một tiếng boong, rồi từ từ mở ra.

Họ đưa mắt nhìn qua bên kia cửa, họ cùng ọ lên một tiếng kinh hãi rồi cùng lùi lại ba bước nhanh như chớp.

Bên kia là một gian thạch thất.

Cánh cửa thạch thất vừa mở, mùi máu tanh đồn ứ bên đó từ lâu, không có lối thoát, giờ tuôn ra theo khung cửa ập đến mũi họ.

Họ vội đưa tay bịt mũi, cố nín thở, đè nén cơn nôn mửa.

Bên trong thạch thất, hàng đồng tử thi mặc áo tím chất ngổn ngang.

Trong những đồng tử thi đó, có tiếng rên hư hư.

Ngươn Nhi nghe tiếng rên đó mới gọi Độc Cô Thanh Tùng.

Ngươn Nhi hừ lạnh :

- Thi ra bọn bang đồ này có tên chưa chết hẳn. Ta phải đưa đường cho chúng mới được !

Hắn vận công, đưa tay ra, toan phóng chưởng.

Độc Cô Thanh Tùng vội chặn lại :

- Ngươn đệ khoan xuống tay ! Huyết Ma Bang rút đi đâu, mình chưa được biết, nên hỏi bọn này xem sao, có thể chúng hiểu !

Ngươn Nhi vội rút tay về, tản mát chân khí, bước đến đồng tử thi, lôi từng xác một, chọn xem tên bang đồ nào còn sinh khí hơn hết, để hỏi.

Bỗng, Độc Cô Thanh Tùng cau mày gọi :

- Khưư Bạch Nhi ! Ngươi phải không ?

Chàng đã nhận ra một tên.

Tên đó là đồ đệ của Bạch Cốt Chân Quân, mà chàng đã bắt gặp tại Bách Trượng Phong ngày trước, lúc theo dõi cỗ xe của Ma Nương và Lục Vũ Công Chúa.

Khưư Bạch Nhi chỉ còn thoi thóp, hơi thở chỉ còn trong phút giây là có hể đứt. Hắn lí nhí những gì không thành tiếng, sức hắn đã mỏi lắm rồi. Hắn mở mắt nhìn Độc Cô Thanh Tùng cố gắng nhích nụ cười khổ.

Độc Cô Thanh Tùng ghé sát tai xuống buồng to giọng cho hắn nghe rõ :

- Khưư Bạch Nhi ! Ngươi bị thương ở chỗ nào ? Có chịu nổi không ?

Khưư Bạch Nhi lắc đầu như để đáp lời chót câu hỏi rồi lại nhìn xuống người để đáp đoạn đầu câu.

Độc Cô Thanh Tùng đưa tay xé toạt manh áo nhìn trước ngực hắn. Nơi đó, có dấu một Tử Ấn Chưởng . Chàng lộ vẻ tuyệt vọng, trầm nghĩ :

- Hắn đã bị sư huynh ta hạ thủ, còn mong gì cứu hắn được ?

Hắn đưa đôi mắt đờ đẫn vô thần sắc nhìn chàng, hắn đoán qua gương mặt của Độc Cô Thanh Tùng , biết là mình không còn hy vọng gì nữa, hắn khóc.

Đột nhiên, như có một phép nhiệm màu giúp hắn, hắn hỏi :

- Chúng đã đi hết rồi phải không ?

Độc Cô Thanh Tùng biết ngay hắn đề cập đến bọn Huyết Ma Bang liền gật đầu :

- Đi hết rồi !

Chàng hỏi lại :

- Người biết chúng kéo nhau đi đâu không ?

Khưu Bạch Nhi phều phào :

- Đến Cửu Khúc Động, nơi vợ chồng Vạn Cực Đế Quân cư trú ...

Độc Cô Thanh Tùng hấp tấp hỏi tiếp :

- Đế Quân ! Thân phụ của Huyết Ma Bang Chủ ? Vạn Cực Đế Quân phải không ?

Khưu Bạch Nhi gật đầu. Độc Cô Thanh Tùng giật mình :

- Lão ấy chưa chết !

Lão chưa chết, lão lại tái hiện trên giang hồ, cục diện sẽ biến chuyển quan trọng.

Năm xưa, Vạn Cực Đế Quân phụ tá Tề Vương trong mưu đồ phản loạn, toan chiếm đoạt ngai vàng, sau đó lão quy ẩn.

Giờ đây lão xuất hiện trở lại, trên giang hồ còn ai là địch thủ của lão ?

Trừ khi Địa Tướng chịu rời bỏ thạch thất dưới biệt phủ Tề Vương một thời gian.

Chàng lo ngại vô cùng.

Võ lâm sẽ đổ máu thêm một lần nữa.

Nhưng, đó là việc sẽ đến, dù sao cũng còn thời giờ thu xếp.

Hiện tại chàng lo ngại đến sanh mạng của Kim Xoa Giáo Chủ, của Lục Vũ Lệnh Chủ, Hàn Ba Kiếm Khách và ba vị thúc bá.

Bất giác, chàng kêu lên :

- Trời thế này thì nguy mất !

Chàng trở lại Khưu Bạch Nhi :

- CỬ Khúc Động ở phía nào ?

Khưu Bạch Nhi vừa rên hư hư vừa thốt :

- CỬ Khúc Động ở phía Tây Bắc, cách đây không xa !

Giọng nói của hắn yếu ớt dần, Độc Cô Thanh Tùng phải cúi sát xuống, kề tai gần miệng hắn mới nghe rõ.

Hắn thốt xong, uốn éo thân mình, lăn lộn một lúc, phun ra một búng máu.

Lãnh Nhạn Dung bất nhẫn quá, vội hỏi Độc Cô Thanh Tùng :

- Hắn không còn chịu đựng được bao lâu nữa, phải không anh ?

Độc Cô Thanh Tùng buồn rầu gật đầu :

- Vô phương cứu rồi em ! Độ chừng nửa khắc nữa thôi hắn sẽ đứt hơi !

Chàng vụt nhớ đến Kim Xoa Giáo Chủ và Lục Vũ Lệnh Chủ, lại cúi xuống hỏi tên tai hắn :

- Người có biết ...

Nhưng, hắn không còn nghe gì nữa, hắn hét lên một tiếng lớn rồi tắt lịm.

Chàng lắc đầu, thầm trách mình sao không hỏi sớm.

Chàng day qua Lãnh Nhạn Dung :

- Mình đi thôi ! Anh muốn đến CỬ Khúc Động !

Lãnh Nhạn Dung lắc đầu :

- Không nên đâu anh ! Anh chưa bình phục hẳn, đừng mạo hiểm vào chỗ dữ !

Vừa lúc đó, Thánh Kiếm Vũ Sĩ gọi chàng :

- Tùng con ! Lãnh cô nương nói phải đấy, con đừng cãi. Để cha đi cho !

Ngưon Nhi chận :

- Bá Bá và Thanh Tùng ca đều không nên đi, để việc đó cho tôi !

Convert To PDF - Phương Vô Kỳ

- May 2003 -